

Нощта мълчеше, тъмнината висеше изъ кжтоветъ на широката стая и само будното око на кандилцето погледваше отъ иконостаса, но погледа му бѣ мълчаливъ и тжженъ.

И спомни си той думитъ на старъ баща, кога го изпраща за стражаръ въ полѣмия градъ :

— Ти отивашъ веки сине и никой не може да те спре, защото онова, което не сме видѣли — блазни. Ехъ, твоя воля! Ще разберешъ нѣкога, но защо ми е! Едно не забравяй само — живота е преизподня.

— Тъй, преизподня, — повтори Павель. — По-страшно отъ преизподня. Защото преизподнята е дѣло на Господа, а живота е замотанъ отъ дявола.